

Autor: Ilana Mercer

Manipulace a lži kolem íránských voleb

Jaká to úleva. Demontrace v Íránské islámské republice, poháněné nespokojeností opozice s výsledky nedávných domácích voleb, se nestaly hlavním tématem prezidentských projevů tak, jak jsme tomu byli zvyklí u George Bushe. Barack Obama si odpustil lekci, kterou by si celoamerické křížové tažení „za demokracii a proti tyranům a teroristům“ jistě představovalo.

Namísto toho zůstal u klasických diplomatických formulací. Tak zůstal „hluboce znepokojen násilím“ použitým proti stoupcům opozičního lídra Hosseina Mousavího ze strany íránské vlády a jejich vojenských i paramilitárních (Revoluční gardy) složek. Navzdory hrozbě rozdělení země ale znovu otevřel americkou politiku „neústupnému, přímému“ (ale přesto, pozn. překl.) „dialogu“ s Íránem. Absolutně to tedy znamená, že je výhradně a pouze na Íráncích, jaké budou mít své vůdce.

Jak osvěžující. Dokud se svět před Amerikou skláněl v uctivém předklonu, Bush a jeho váleční štváči dávali diplomacii minimální prostor. Neokonzervativci totiž věří, že pouze Amerika má národní zájmy; ostatní národy se v jejich světě pouze mohou starat o ten úsek, který jim vymezíme poté, shledáme-li, že jejich zájem je v souladu se zájmy našimi.

Kontrastem k Obamově politické lhostejnosti vůči bushistickému blouznění je ale postoj ze začátku loňského roku, kdy byla vyhlášena protiprávní nezávislost Kosova. Náš Imám (narážka na muslimské pozadí Obamovy rodiny, pozn. překl.) téměř radostí tancoval v ulicích a oslavoval. V minulosti měl také svůj podíl (přínejmenším duchovní) na spoluúčasti Al-Kajdy na vzniku Kosovské osvobozenecké armády. Ortodoxní Srbové také vyšli do ulic, na rozdíl od něj však na protest proti akcím albánských muslimů, aby vyjádřili svůj hněv vůči minulému, i současnému vměšování se Ameriky do vlastních záležitostí.

V posledních dnech Bushovy administrativy zahájili Gruzínci ozbrojený útok na provincii Jižní Osetie. Někdo říká, že tato akce byla vojensky podpořena Američany a Izraelci. Ve výsledku se ruský medvěd se postavil na zadní a ukázal svůj hněv. Měl dvojí důvod – nejprve vytrvalá podpora neokonzervativců snaže dostat Ukrajinu a Gruzii do NATO a potom konstantní podpora šíření nejapného žvástu „Všichni jsme teď Gruzínci“. To byly napjaté chvíle. Gruzínský prezident Mikhaíl Saakašvili šel ve stopách Ahmeda Chalabího, člověka, který kdysi nakrmil americkou administrativu falešnými informacemi o ZHN Iráku, aby tak válečná strana („War-party“ v originále – zavedené neformální označení pro podporovatele intervenční politiky v USA, pozn. překl.) rozpoutala další válku. Abychom byli upřímní, neokonzervativci potřebovali nějaký silový podnět aby mohlo dojít na kreativní triky. To je důvod, proč mají po celém světě své ideologické šikuly.

Bez nějakého všeobecného podbízení rozjela mašinérie lidí jako je Krauthammer, Kristol a další projekt znovuoživení studené války. Ve dnech osetinské krize pak lidé jako Mona Charen, Mark Steyn, nebo „McMussolini“ (myšlen John McCain) kritizovali a uráželi Obamův

(zdrženlivý) zahraničněpolitický program jako „péči o potřebné“ „morální okázalost“ a poukazovali na „neposkytnutí odpovědí na zásadní otázky“. Je pochopitelné, že mnoho Iránců, rozptýlených po světě, dnes jejich přesvědčení sdílí.

Američané stále trpí kocovinou z této Bushovy zahraniční politiky. Obama však připomenul, že „rozdíl mezi Ahmadínežadem a Musávím v pojmech jejich aktuálních politik není tak velký, jak předhazuje politická reklama“. A také „každá cesta vzájemných americko-iránských vztahů, kterou jsme se v minulosti vydali, způsobila řadu vzájemných problémů a podporovala snahu Íránu opatřit si jaderné zbraně.“

Jinak řečeno, záležitosti veličin Předního východu (do kterých nutno zařadit Írán) už nespádají do kategorie amerických národních zájmů. Tuto jednoduchou věc nebyl Bush schopný pochopit.

Blázen Bush v minulosti oslavoval Iráčany, kteří se hromadně odvrátili práva shari'a a bezostyšně hovořil v demokratickém transu o „skvělých Egyptanech“, snad ve snaze, aby vládnoucí síly prezidenta Mubaraka demokraticky nahradilo zakázané Muslimské bratrstvo. Jeho agitace pro rozšíření demokracie na Předním východě také zapříčinila volební úspěch Hammásu (rýpanec do žeber od Muslimského bratrstva). V tu chvíli se, naprosto dezorientovaný, hájil tezí, že palestinské většinové „ANO“ Hammásu bylo motivováno výhradně humanitární krizí a nedostatkem zdravotní pomoci.

Jak řekl spisovatel Samuel Johnson, „není rozdíl mezi vši a blechou“. Údajný vedoucí iránský reformista (jako každý jiný kandidát akceptovaný teokratickými mulláhy v Radě dohlížitelů) Musáví, nehodlá z iránského jaderného programu a sám prohlásil, neukončí program obohacování uranu. Mnoho Iránců tak souhlasně kývá hlavou. Stejně jako prezident Ahmadínežád, **ani Musáví neuznává Izrael**. A koneckonců v situaci, kdy je holocaust alfou a omegou iránsko-izraelských vztahů, mnohé šířitele demokracie by mohlo zajímat jedno pikantní sousto: **co se týče holocaustu, zastávají Musáví a Ahmadínežád stejný pseudovědecký pohled**. Zatímco neokonzervativci a neoliberálové křičí, že volby v Íránu jsou zfalšované, Obama překvapivě opatrně poznamenal, že se „nemůžeme definitivně zastat jedné ze stran, protože jsme u toho nebyli a nemáme tam své pozorovatele“.

Ještě před iránskými prezidentskými volbami ukazovaly průběžné výsledky agentur **Terror free Tomorrow** a **American Strategy Program**, že Ahmadínežád vede vůči Musávímu více než v poměru 2:1 – což byl větší rozdíl než jeho skutečné vítězství v samotných volbách, poznamenali autoři **Ken Ballen** a **Patrick Doherty** z deníku **Washington Post**. **Obě agentury také zpochybnily, že by Ahmadínežádovo vítězství bylo výsledkem podvodu**.

Ballen a Doherty také dále poznamenali, že „mnoho komentátorů vykresluje internet a iránskou mládež jako renegáty iránské změny. Další ze **západních manipulací**. Skutečnost se má jinak „Podle našeho průzkumu“, píše Ballen a Doherty, „jsme zjistili, že ve skutečnosti pouze třetina Iránců má přístup k internetu a lidé mezi 18 až 24 lety ve skutečnosti představují ze všech skupin vůbec nejsilnější elektorát, volící Ahmadínežáda. Ty skupiny, u kterých průzkum shledal Musávího vítězným, byli univerzitní studenti, absolventi a lidé s

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

vysokými příjmy.“

Je samozřejmě možné, že by volby v Íránu mohly být nějak zfalšované. Ať je to tak, nebo ne, není to věc Spojených států. Hledme si svého. Tato země je silně narušená jak po ekonomické, tak po ústavní stránce. Všímejme si amerického životního stylu a americké svobody, které se ocitly v ohrožení. Budeme-li se jako vždy snažit o mocnou odpověď selžeme ve vztahu k vlastnímu domovu a zůstaneme jako hmyz přišlápnuti k zemi jako hmyz našimi vlastními tyrany.

Zdroj: Taki's magazine

Ilana Mercer je publicistka a novinářka, píše pro WorldNetDaily, VDare.com a Taki's Magazine.